

și se degradează sub influența unei culturi materialistice lipsită de o suflare vitală. Pentru aceasta, simțindu-ne responsabili de toți frații, fiecare dintre noi – în fiecare zi – trebuie să ne spunem: «Astăzi, Domnul vrea să înfăptuiască în mine parabola grăuntelui de muștar și a pumnișorului de drojdie și, cu ajutorul meu, vrea să o înfăptuiască și în toți frații mei». Totuși, nașterea și creșterea unei vieți noi cer mereu o suferință, au mereu prețul unei morți. Sămânța moare și devine plantă; drojdia dispare și devine aluat dospit, pâine frumos mirositoare. La fel și în noi trebuie să dispară omul simplu instinctiv, pentru a lăsa ca viața nouă, dumnezeiască, să crească până la măsura deplinătății lui Hristos (cf. Ef 4, 13).

Așa se va împlini în noi Împărăția cerurilor!

MONAHIA ANNA MARIA

SĂMÂNȚA BUNĂ

GRĂUNTELE DE MUȘTAR

DROJDIA

Matei 13, 24-43

În Evanghelia după Matei 13,24-43, Iisus ne conduce pe câmp, în lăcașul nemărginit al universului. În viața duhovnicească, în realitate, este mereu în același timp vreme de a semăna și de a culege, vreme de a aștepta cu răbdare și vreme de sărbătoare. Totul se întâmplă la timpul hotărât, când se adună roadele de ceea ce la vremea sa a fost semănat. Sămânța va încolți, nu fără de a fi trecut mai înainte prin intermediul lungilor luni de iarnă care o țin cufundată într-un întuneric tăcut de moarte. Dar în el pulsează viața și naște chiar în timp ce moare: ca și Iisus, răstignit și înmormântat.

Împărăția lui Dumnezeu crește prin răbdare. Orice creștin este un câmp, în care singurul stăpân și cultivator este Hristos; dar este nevoie de a veghea, pentru că poate să devină un loc fără gard de împrejmuire, deschis semănătorilor clandestini.

Ce va spune stăpânul când va vedea grâul năpădit de iarba cea rea? La fel ca și stăpânul parabolei, Iisus nu se scandalizează dimpotrivă, știe să folosească mai bine situația critică excludând fără îndoială metoda unei intervenții rapide propusă de către slujitorii câmpului, adică de a smulge imediat neghina.

Pentru Iisus, este vreme de a lucra pentru a deosebi dintre vicii și virtuți, dintre binele și răul care se află în omenire și în fiecare om. El cunoaște greutatea de a crește și de a ajunge la maturitate, cunoaște partea slabă a plântuțelor, a rădăcinilor lor plâpânde, de-abia de-abia înălțate la suprafața superficială a pământului. Respectul și răbdarea sunt deci secretul metodei Sale de învățatură pentru a obține un rezultat mai bun.

Privirea lui Hristos, bun Semănător, este îndreptată cu o atenție plină de dragoste asupra lumii întregi, asupra fiecăruia dintre noi, în mod constant. Suntem câmpuri în care neghina compromite mereu recolta bună. Pe nedrept, totuși, ne neliniștim prea mult pentru ceea ce El nu se neliniștește. Mai degrabă decât să ne îndârjim de a încerca să eliminăm dintr-o dată – în noi și în alții – ierbele pe care le credem rele, ar fi mai folositor să căutăm de a lucra în jurul plantelor bune, pentru a da lor puterea necesară de a depăși vegetația sălbatică. Cel mai bun mod de a elimina un viciu mai mare este, într-adevăr, acela de a-i opune o și mai mare virtute.

Împărăția lui Dumnezeu crește cu smerenia. După parabola grâului bun și a neghinei, Iisus poveștește alte două scurte parabole care ne dezvăluie un alt secret al Împărăției lui Dumnezeu. Obiectivul acestor parabole sunt două foarte mici realități: un grăunte

de muștar și un pumnișor de drojdie; sunt așa de mici că aproape nici nu se iau în considerație, și totuși puterea lor este extraordinară. Din grăuntele micuț de muștar se va dezvolta un copac așa de mare de a lăsa să-și facă cuiburi printre ramurile sale o mulțime de păsări; din picătura de drojdie care va dospii aluatul, se va avea pâine din belșug pentru toată familia.

Sunt imagini simple și sugestive, care lasă să se întrevadă părinteasca și materna promptitudine a lui Dumnezeu în a mări dezvoltarea acestei noi, uimitoare realități – Împărăția cerurilor – destinată de a lua locul celei dintâi creații lovită de germenii corupției.

Iese în relief sensul casnic al parabolei drojdiei, aproape că ne face să ne gândim că Iisus în acea zi a avut în jurul Său un auditoriu în special de femei. În micuța și umila "împărăție" a femeii, în mediul casei, Iisus descoperă o eficace imagine a Împărăției Tatălui. De altfel, chiar și în copacul care se dezvoltă din grăuntele de muștar și care apoi își întinde ramurile sale pentru a primi și a proteja multe păsărele, este ceva tipic de duioșie și maternitate. Într-adevăr, femeia se află mereu într-un mod special în contact cu misterul vieții; este purtătoare de viață și toată ființa ei îi este dedicată. Nu este prea îndrăzneț de a gândi, poate, că în femeile din Palestina care Îl ascultau și în toate acelea care de-alungul veacurilor vor asculta cuvintele Sale, Iisus vedea deja imaginea Bisericii, chemată de a fi "hrănitore a sfinților", care face să crească în fiecare om sămânța vieții noi, pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să ajungă la împlinire.

În îngrijirea maternă a Bisericii, Domnul încredințează astăzi întreaga omenire, care îmbătrânește mereu mai mult